

U 12711

H

894
L 61


I

197
468



M2

Historia



SZEMERE BERTALAN
SZOBRÁNÁL

MISKOLCZ, 1906. NOVEMBER 11.

Még reszket az örömtől a magyar föld,
Öröme gyujták a közel napok ;
Két százados elfojtott vágya bétölt,
Dúlt keble uj életforrást kapott :
Dicső fejedelmét nem hiába várta,
Szent hamvait most már keblébe zárta ;
E hamvakból örök tűz ébredend
S a mult emléke szebb jövőt teremt.

Mert a multban szenderg jövőnk reménye,
Nekünk a mult nem halt meg, most is él,
Ránk tündököl még túlvilági fénye
S fénye mellett, mely bennünket kísér,
Sirjaikból kikelnek a nagy ősök,
A régen porló vértanúk, a hősök
S buzdítanak szeretni ezt a hont . . .
Nyissunk nekik szivünkben pantheont !

Szivünkben annak is, ki itt előttünk
Nyugalmas érczalakban megjelen ;
Haboktól vert hajója messze tőlünk,
Most itt a révben már veszélytelen.

27
Szülőföldjét már csak némán köszönti,
Viszontlátás örömkönyjét nem önti;
De hallgatag bár s látszólag nem él,
Zárt ajka hozzánk némán is beszél.

Oldalán kard, jelképe régi harcnak,
Mely a fölébredő nemzetre várt,
Vitézeül esküdt fel ő is annak
És zászlaját fönnen lengetve járt
Az ifju kor fellángoló hevével
Hősleg küzdött a szellem fegyverével,
Szent ősjogunk volt mellén a paizs,
Harc volt neki a béke napja is.

Vezérkedett a legelső sorában,
Midőn hazánk vért, életet kívánt,
A ránk zudúlt sötét vihar zajában
Biztos kézzel mutatta az irányt.
A vész nagysága csak lelkét emelte,
Gyújtó szikráit szerte-szét lövelte;
Rend, alkotás, erély a merre lép:
Tettel, szóval, tündöklő példa-kép.

Hatalmas ész, ingatlan tiszta jellem,
Nem csüggedő erő, vas akarat,
Megnyugvás, hogy a sors szeszélye ellen,
Birájául az öntudat marad,
Nem bálvány a olcsó népszerűség,
Vezére a meggyőződés, a hűség:
Védni a hon szabadságát, jogát,
S érte, ha kell, áldozni önmagát.

Óh! áldozánk, vértettünk is miatta;
Az áldozat tőlünk nem volt elég;
Vérünket a megtiprott föld elitta,
Szemét behunyta a kegyelmes ég:
Dúlt rajtunk az önkény zsarnok hatalma,
Száműzés lőn a leghűbbek jutalma,
Ő reá is ah! idegen ég alatt
Sok, sok, nehéz, keserves év szakadt.

1998-09-3

1984 JUL 3 0

REV 1972

Körülte ott az elborult világra
Csak néha villant egy-egy röpke fény;
Lelkét titkon emésztette, zilálta
Honvágy, csalódás, füstbe ment remény.
A hon javát ott is hiven kereste,
De hozzá nem szegődött a szerencse:
Küzdelmek árán a siker kevés,
Nyomában járt a félreismerés.

S hogy végzetünk betelt és élni kezdte,
Lerázva rabbilincseit, hazánk,
Megjött a számüzött s mélán szegezte
Révedező tekintetét reánk.
Öngyőzelmét már csak mosolygva nézi,
Becsét annak nem érti már s nem érzi:
Szív, lélek, ész zavarba omla ott;
A nemzet él, de ő élő halott.

Vértanúink gyászba vont glóriája
Előttünk szent örökségként ragyog,
Sereglének rokonfényt vetni rája
A harcmezőn elhullott bajnokok:
Óh! vértanu az is, kit honszerelme,
Áldozatul, oltárára szemelve,
Egy életen át szüntelen gyötört,
Mig szive a küzdelemben összetört.

Dicsőség hát tőlünk az ő nevének!...
Dicsőségünk öregbül általa,
Magasztalja hirét zöngelmes ének,
Ne rejtse azt felejtés fátyola.
Koszorúját, ha késve is, a hála
Áldó kézzel helyezze oszlopára,
Hogy a ki látja majd virágait,
A hont szeretni megtanulja itt.

És ünnepünk magasztaló beszédét
Hideg-némán hallgatja a szobor,
De keblében még ott borong a részvét
S láthatlanul érzelmek árja forr,

10.
Kemény boritékát izzón fesztik,
Egész lényét hatalmukba keritik,
S az egykor ékesen szóló ajak
Mozdulni kezd, zendülnek a szavak:

„Itt kezdtem, itt végzem e drága téren!
Szép mult emléke leng köröttem itt,
Nincs a mi önváddal szememre térjen,
Felejthetem pályám göröngyeit.
Itt várom nemzetem boldog jövőjét,
A honfi-szivek egyesült erőjét,
S tudom, hogy bár feledve elhalok,
Elveim szentek s halhatatlanok!”

A földi lét tűnékeny látszatával
Nem tűntem el: voltam, vagyok, leszek;
Örökre egyesültem én hazámmal,
Küzdelmiben örökre részt veszek,
Ébren talál a béke lobogója,
~~Készen a harcz szabadság-riadója,~~
Ércbörtönét elhagyja szellemem
S a diadal egy úton jár velem.“

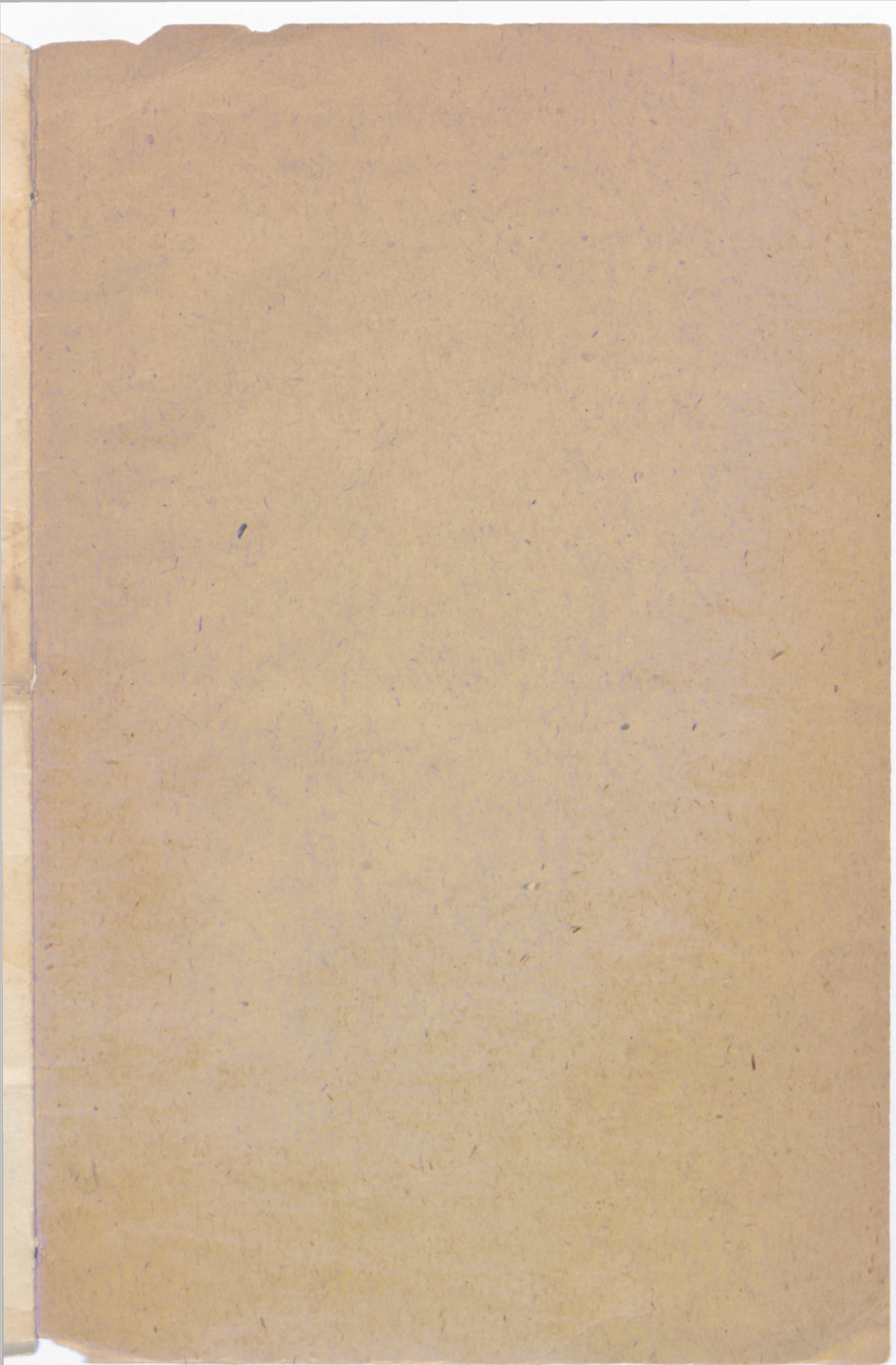
— — Óh járjon is! biztos révet hadd érjen
Hullámok közt rég hányt-vetett hajónk,
Túl szirteken s kockázatos veszélyen,
Nyájas szelek lengessék lobogónk'
S kibékülten-nézzék a síri árnyak,
Kik bennünket még látogatni járnak,
Hogy a nemzet már nyílt uton halad
S mert egyetért: erős, boldog, szabad.

Lévay József.

REVÍZIÓ

2012. MÁJUS 23.





10

1875

1875

F